ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ—ΑΣΤΕΙΑ

Το κοινόν

Ἕνας συγγραφεὺς ποὺ χειροκροτήθηκε ζωηρὰ μόλις παρουσίασε τὸ πρῶτο του ἔργο, ἔκαμε ἀμέσως καὶ δεύτερο. Ἀλλὰ τὸ δεύτερο δὲν εἶχε τὴν τύχη τοῦ πρώτου. Τὸ κοινὸν τὸ ἐσφύριξε καὶ τὸ ἀπεδοκίμασε μὲ κάθε τρόπο.

Ἔκπληκτος γι' αὐτὸ τὸ ἀπρόοπτο γεγονὸς καὶ μὲ τὴν καρδιὰ πληγωμένη, ἐξομολογήθηκε τὴν ἀπογοήτευσί του σ' ἕνα συνάδελφο φίλο του. Τοῦ εἶπε :

— Ἀσφαλῶς τὸ κοινὸν δὲν ἀποτελεῖται παρὰ ἀπὸ ζῶα καὶ ἀπὸ ἀμορφώτους ἀνθρώπους.

— Ἔχεις δίκηο, τοῦ ἀπήντησε ὁ καλὸς φίλος. Ἀλλὰ ἐκπλήττομαι ὅτι τὸ ἀντελήφθης τόσο ἀργά. Ἐγὼ ἐσχημάτισα αὐτὴ τὴν ἰδέα ἀπὸ τοῦ πρώτου σου ἔργου.

* * *

Ἄσκοπη φιλοζωΐα

Ἕνας πολὺ χονδρὸς εὐθὺς μόλις ἀδυνάτισε λιγάκι ἀπὸ τὴ ζέστη, ἐφοβήθηκε γιὰ τὴν ὑγεία του κι' ἐπῆγε νὰ συμβουλευθῇ τὸ γιατρό.

— Ἐξετάστε με, σᾶς παρακαλῶ, τοῦ εἶπε, ρωτῆστε με γιὰ ὅ,τι πρέπει καὶ πέστε μου ἂν μπορῶ νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ ζήσω ἑκατὸ χρόνια.

Ὁ δόκτωρ τοῦ ἀπηύθυνε τὶς συνηθισμένες ἐρωτήσεις.

— Πίνετε σπίρτα ;

— Ποτέ, γιατρέ μου.

— Καπνίζετε ;

— Ἄ, ποτέ.

— Σᾶς ἀρέσουν ἡ ὤμορφες γυναικοῦλες ;

— Ποτὲ δὲν γυρίζω νὰ τοὺς ρίξω οὔτε μιὰ ματιά.

— Μὰ τότε, διάβολε, ἂν ἀποφεύγετε ἐκεῖνα ποὺ κάνουν εὐχάριστη τὴ ζωή, τί θέλετε νὰ ζήσετε ἑκατὸ χρόνια ;

* * *

Στοιχήματα

Δυὸ καρβουνιάρηδες ἀπὸ τὴν Ὠβὲρν διηγοῦνται ὁ ἕνας στὸν ἄλλο διάφορες ἱστορίες.

—Ἐδιάβασα κάπου, εἶπε ὁ ἕνας, ὅτι οἱ Ἄραβες τρῶνε μπριζόλες ὠμές.

— Σπουδαία δουλειά, εἶπε μὲ περιφρόνησι ὁ δεύτερος.

—Τί λές, ἀδερφέ. Ἐγὼ σοῦ βάζω στοίχημα ἕνα φράγκο ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ τὴν φᾶς.

— Βάλε τὸ φράγκο κάτω.

Κι' ἐκεῖνος ποὺ ἐδέχτηκε τὸ στοίχημα παράγγειλε ἀμέσως νὰ τοῦ φέρουν μιὰ μπριζόλα ἄψητη. Καὶ πράγματι τὴν ἔφαγε σὰν σκύλλος βιάζονταας τὸν ἑαυτό του νὰ μὴ δείξῃ τὴν παραμικρὴ ἀηδία.

— Βλέπω, εἶπε ὁ ἄλλος ποὺ ἔχασε τὸ στοίχημα, ὅτι δὲν εἶνε καθόλου σπουδαία δουλειά. Θὰ τὴν ἔτρωγα κι' ἐγώ.

— Μπᾶ, εἶπε ὁ πρῶτος. Ἐγὼ θὰ ἐτοιχημάτιζα ἕνα φράγκο ὅτι θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ τελειώσῃς τὴ μερίδα.

— Δέχομαι, εἶπε ὁ ἄλλος.

Καὶ ἔφαγε κι' αὐτὸς τὴν ὠμὴ μπριτζόλα του.

—Ἐκέρδισα τὸ στοίχημα, εἶπε ὅταν ἐτελείωσε.

— Μήπως κι' ἐγὼ δὲν ἐκέρδισα τὸ δικό μου; εἶπε ὁ ἄλλος. Εἶμαστε πάτσι.Μόνο ποὺ χωρὶς κανένα κέρδος ἐμείναμε κι' ἐσὺ κι' ἐγὼ μὲ τὸ ὠμὸ κρέας στὸ στομάχι.

* * *

Ἐθνικόφρονες Ἑβραῖοι

Αὐτὸ συνέβη πρὸ τοῦ πολέμου. Ὁ Λεβὺ ἀπὸ τὴ γερμανικὴ Φραγκφούρτη, ποὺ εἶχε ἐγκατασταθῆ στὸ Παρίσι καὶ πολιτογραφήθηκε Γάλλος, ἐνῷ δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ Ἑβραῖος, ἐδέχθη μιὰ μέρα τὴν ἐπίσκεψι τοῦ ἐξαδέλφου του Βάϊλ, ἀπὸ τὸ Βαρνέμ, ἀλλὰ ποὺ δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο κι'αὐτὸς παρὰ ἕνας καλὸς Ἑβραῖος.

Ἔφαγαν μαζύ,ἔκαμαν περίπατο στὸ δάσος, ἐγύριζαν μαζὺ τρεῖς ἡμέρες σὰν καλοὶ ἀδελφοὶ καὶ στὸ τέλος ὅταν θὰ ἐχωρίζοντο ὁ Βάϊλ εἶπε στὸν Λεβύ.

— Πές μου σὲ παρακαλῶ, Ὄττο. Θυμᾶσαι κἄτι χρήματα ποὺ εἶχα δόσει ;

— Τί χρήματα ;

— Τρεῖς χιλιάδες φράγκα. Σοῦ τὰ εἶχα στείλη πρὸ εἴκοσι χρόνων ποὺ μοῦ τὰ ζήτησες.

— Ἄ, ναί... Ἀλήθεια.

— Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπέτυχαν ἡ δουλειές σου καὶ τὰ πηγαίνῃς περίφημα τώρα, δὲν μοῦ τὰ ἐπιστρέφῃς ;

— Κούρτ, ἦσαν ξάδελφός μου, ἦσαν φίλος μου. Ἄκουσε ὅμως Εἶσαι πολιτογραφημένος Γερμανὸς καὶ ἐγὼ Γάλλος. Λοιπὸν ποτέ. Ποτὲ δὲν θὰ σοῦ δόσω ἐκεῖνα τὰ χρήματα, ἐφ' ὅσον μᾶς καταχρατεῖς τὴν Ἀλσατία καὶ τὴ Λωρραίνη!...

Ριγκολὸ

μαρώνοντας...

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ὅλα εἶνε ἥσυχα στὸ μικρὸ δωμάτιο. Ἀπὸ τὸ παράθυρο φαίνεται ὁ οὐρανὸς μὲ τὰ λαμπερά του ἀστέρια...

Ἡ γρηὰ γονατισμένη ἐμπρὸς στὰ εἰκονίσματα μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, καὶ τὰ μάτια ὑγρὰ μουρμουρίζει τὴν προσευχή της.

—... Φύλαγε τὰ παιδιά μου, Θεέ μου Παντοδύναμε !

Κι' ὁ γέρος διαβάζει μὲ μιὰ μονότονη συρτὴ φωνή.

—«Μακάριος ἀνὴρ ὃς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλῇ ἀσεβῶν· καὶ ἐν ὁδῷ ἁμαρτωλῶν οὐ : ἔστη...»

Μεταφρ. Β. Α. Πάλμύρας

Μαξὶμ Γκόρκυ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἀνέκδοτα τοῦ Λίστ

Ὁ Λίστ δὲν ἦτο μόνον μεγάλος καλλιτέχνης, ἀλλὰ καὶ εἶχε πλήρη συναίσθησι τῆς μεγαλοψυΐας του. Ἕνας Ρῶσσος, στρατηγὸς τὸν εἶδε μιὰ μερὰ σὲ μιὰ τελετὴ γεμάτον παράσημα καὶ τὸν ἠρώτησεν ἀντὶ τίνων ὑπηρεσιῶν ἐπῆρε τόσα παράσημα. Καὶ ἐκεῖνος τοῦ ἀπαντᾷ: «Ἐγὼ δὲν ὑπηρετῶ, ἀλλ' ἄρχω».

Ὅταν ἦτο ἀκόμη νέος τὸν ἠρώτησε ἡ σύζυγος τοῦ πρίγκηπος Μέττερνιχ :— Κύριε Λίστ, πιστεύω ὅτι ; ἄνετε καλὲς δουλειές.

— Ὄχι, κυρία, δὲν κάνω δουλειές, ἀλλὰ μουσική, τῆς ἀπάντησε.

Ἄλλωστε ἡ πριγκήπισσα Μέττερνιχ δὲν διεκρίνετο γιὰ τὴν ἀβρότητα της· γι' αὐτὸ μάλιστα ἔλεγε συχνὰ ὁ σύζυγός της: «Τὴν ἐπῆρα γυναῖκα ἀλλὰ δὲν κατόρθωσα νὰ τὴν ἀναθρέψω.

Πολλὲς φορὲς ὅμως ὁ Λίστ δὲν ἀπέφευγε καὶ τὶς λεπτές, χαριτωμένες κολακεῖες. Ὁ Ναπολέων Γ'. ὅστις ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ τὸν Λίστ τοῦ εἶπε κάποτε : «Ἔχω τὴν ἡλικία μισοῦ αἰῶνος».

— Τί λέτε, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ δαιμόνιος πιανίστας, σεῖς εἶσθε ὁλόκληρος αἰών.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Λίστ ἐλάμβανε τὸ παράσημο τῶν Ταξιαρχῶν τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

* * *

Ἡ κ. ντὲ Στάελ καὶ ὁ Ταλλεϋράνδος

Σὲ κάποια χοροεσπερίδα ἦσαν προσκεκλημένοι μεταξὺ ἄλλων ἡ μαντὰμ ντὲ Στάελ, ἡ κόρη της καὶ ὁ μέγας διπλωμάτης τῆς ἐποχῆς, ὁ πρίγκηψ Ταλλεϋράνδος. Μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων ἐπαίζετο ἕνα παιγνίδι, εἰς τὸ ὁποῖον κάθε προσκεκλημένος ἔπρεπε νὰ φέρῃ τὸν ἄλλον εἰς ἀμηχανίαν, διὰ μιᾶς ἐρωτήσεως τὴν ὁποίαν τοῦ ἀπηύθυνε.

Ἡ μαντὰμ ντὲ Στάελ ἐρώτησε τὸν Ταλλεϋράνδον :

— Πρίγκηψ, ἂν σεῖς, ἐγὼ καὶ ἡ κόρη μου, βρισκόμαστε σὲ μιὰ βάρκα ἡ ὁποία ναυαγοῦσε ἄξαφνα, ποία θὰ σπεύδατε νὰ σώσετε πρώτη. ἐμένα ἢ τὴν κόρη μου ;

— Τὴν κόρη σας χωρὶς ἄλλο ; ἀπάντησε ἀμέσως ὁ πρίγκηψ.

— Τί ; ἐφώναξε κοκκινίζοντας ἡ μαντὰμ ντὲ Στάελ, μήπως πρόκειται περὶ φιλοφρονήσεως, πρὸς τὴν κόρη μου.

— Καμμιὰ φιλοφρόνησις, κυρία, ἀπήντησεν ὁ πολύπειρος διπλωμάτης. Σεῖς ποὺ εἶσθε σοφὴ γυναῖκα καὶ τὰ ξέρετε ὅλα, θὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ξέρετε νὰ κολυμπᾶτε.

* * *

Δύο δαμάσκηνα ἕνα ἑκατομμύριο

Ἡ ἔπαυλις τοῦ Μοντεχρίστου εἶχε καταστρέψει οἰκονομικῶς τὸν Ἀλέξανδρο Δουμᾶ, ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ τὴν χτίσῃ εἶχε δαπανήσει μυθώδη ποσά. Εἶναι πάμπολλα τὰ περὶ τοῦ περιφήμου τούτου πύργου ἀνέκδοτα. Ἐξ αὐτῶν ἀναφέρουμε τὰ ἑξῆς: Ἕνα πρωὶ ἀνήγγειλαν στὸ Δουμᾶ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Ἰταλοῦ ἐπιφυλλιδογράφου Φλωρεντίνου. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ μυθιστοριογράφος ἐτελείωνε τὸ πρόγευμά του μετὰ τοῦ υἱοῦ του ὁ ὁποῖος εἶταν πολὺ νέος ἀκόμη. Ὁ ὑπηρέτης χωρὶς ἐθιμοτυπίες ἔμπασε τὸν ἐπισκέπτην εἰς τὸ ἐστιατόριο. Ἐπάνω σ' ἕνα πιάτο ἦσαν δύο μαῦρα δαμάσκηνα μισόξερα, τὰ ὁποῖα ἐκοίταζε περιέργως ὁ Φλωρεντῖνος.

— Ἀγαπητέ μου Φλωρεντῖνε, ἐφώναξε τότε ὁ Δουμᾶς, σὲ βλέπω καὶ κυττᾶς μὲ ὄρεξι τὰ δαμάσκηνά μου. Πάρε λοιπὸν τὸ ἕνα καὶ φάτο.

Πράγματι ὁ Φλωρεντῖνος ἐπῆρε τὸ ἕνα καὶ τὸ ἔφαγε. Τότε ὁ Δουμᾶς τοῦ εἶπε γελῶντας :

— Ξέρεις πῶς αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔφαγες μισὸ ἑκατομμύριο φράγκα;

— Πῶς αὐτό ; ρώτησε ἔκπληκτος ὁ ἐπιφυλλιδογράφος.

— Ἁπλούστατα, τὰ δύο αὐτὰ μικρὰ δαμάσκηνα ποὺ εἴδες, εἶναι ὅ,τι μοῦ ἀπόμεινε σήμερα ἀπὸ τὸ κτῆμα τοῦ Μόντε-Χρίστου ποὺ μοῦ στοίχισε ἕνα ἑκατομμύριο !...

* * *

Ὁ ἀριθμὸς 100

Τὸ ἀκόλουθον ἀστεῖον ἀνέκδοτον ἀναφέρουν διὰ τὸν Γάλλον συγγραφέα Κάρολον Μονσελέ τοῦ ὁποίου ἕνας χαριτωμένος διάλογος δημοσιεύεται σήμερα στὸ «Μπουκέτο». Κάποτε βρίσκονταν σὲ μεγάλες οἰκονομικὲς δυσχέρειες καὶ οἱ δανειστές του τὸν κυνηγοῦσαν ἀκατάπαυστα. Γιὰ νὰ τοὺς ξεφορτωθῇ ἐπινόησε ἕνα εὐφυὲς μέσο κ' ἔγραψε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα του δωματίου του τὸν ἀριθμὸ100.

Οἱ ὀχληροὶ δανεισταὶ φθάνοντες πρὸ τοῦ καταφυγίου ἐκείνου,ὀπισθοχωροῦσαν κι' ἂν κανένας, τολμηρότερος ἐδοκίμαζε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα ὁ Μονσελὲ μὲ φωνὴ βαρειὰ κ' ὑπόκωφη τοῦ φώναζε :

— Εἶναι ἄλλος μέσα !

Κι' ὁ δανειστὴς ἐκὼν ἄκων ἔφευγε.

* * *

Κι' ἕνα δικό μας

Ἕνας σύγχρονος ποιητής, ἀπὸ τοὺς μετριωτέρους, κολακεύεται μὲ τὸ νὰ λέγῃ ὅτι γεννήθηκε τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς ποὺ πέθανε ὁ Σολωμός.

Μιὰ μέρα τὸν ἄκουσε κάποιος διηγηματογράφος γνωστὸς καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἀσφαλῶς ἐκείνη τὴν ἡμέραν δύο μεγάλα δυστυχήματα συνέβησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Πελαιὸς